

mitte warfi rohto ei antud, kelati agga wasta meelt
leiba wotmast, ja anti temmale leiget jomaaega,
miska suud saggedaste pididi kasti, senniks kui näh-
ha saab, misfugguseks temma haigus pididi jääma. Kui
haige kaks päwa rahhul olli seisnud, siis teise päwa
õhtul tundis jo, et hädda olli lahkumas; sel õsel sai
jälle täiemalt hingada, ja teisel hommikul olli pea-
wallo temmast kaddunud, et agga tundis endisest
ihhorammust waia ollerwad. Dmmeti jaksas jälle
tasfast wiisi rattast aiada, ja, et ta ei tahtnud jälle
tõ eest karwalussega hoida, istus wiibimatta wokka
tahha. Üllewatia panni immeks halget jo tõ kallalt
leibes, ja maenitses tedda, mitte enneaega peäle hak-
kada, mis mitto kord ihhule suremat hädda kätte
toob. „Ei nüüd ennam waewa ma suust ei tunne,
kõstis Liso, on agga keik kehha kui rammoto, katsun
siiski wähhä hawalt middagi tehha.“ Tõ läks ka
ikka ennam korda sedda möda kui jälle rammo wot-
tis, nenda et monne päwa pärrast jo endist wiisi sai

tööb tehha; agga siiski sedda endist joudo ei olnud
ennam temma töö. Urwati sedda weel haigussega
ühte, ja sest temma peäle armo heideti; ka moisteti
sedda temmale kassuks, et ni pea kui haigust tundis
lahkumad, kohhe jälle tööle olli hakkunud. Ehk kät
Liso äratüddimatta tõ kallalt olli, olete rõmoga tööb
kätte wöttis, ja sedda möda ka ikka rohkemat joudis
tehha, ikka se keppike jäi waia, ja kartis teggia, et
agga kunninga proua, ehk kes temma nimmet tõ
jäärrel kulas, ei wotta tedda laisaks paana, sest et
endist tööb ennam ei joudnud sata. Sepärrast läks
temma monne aia pärrast ühhel õhtul jälle rohho-
aiaist läbbi metsa, meelt jahhutama ja joudis pea
senna kohta, kus sedda wannameest olli näinud; wa-
tis seal ümberkaudo, õhkas ka wahhelt kui esimesel
korratge, agga keik temma nouud ollid ilma, ei sa-
nud keddagi nähha, ja mõttes siis issienneses: „Di-
len wiist omma karwalusse pärrast se wannamehhe
arumust lahti, et mitte ennam minno liggi ei tahha